

15 Febr. 1916.

No. 4.

21e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

☐	Het Lam dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht,	☐
☐	en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en heerlijkheid,	☐
☐	en dankzegging.	☐
	Johannes de Openbaarder.	☐

„TIJDINGEN VAN TROOST EN VREUGDE.”

Kerstmis-artikel in „Deseret News”

door

Het Eerste Presidentschap der Kerk*)

De boodschap van vrede komt met Kerstmis van het jaar onzes Heeren, 1915, te midden van het verschrikkelijk geluid van den oorlog, weerklinkende uit verafgelegene oostersche landen, en terugkaatsende van meer nabijgelegene punten op dit westelijk vasteland. „In den menschen een welbehagen” hoort vreemdelyk tweedrachtig met het gebulder der kanonnen, het barsten der bommen, de kreten der gewonden en stervenden, het gegil der razende vijanden, het treurgeween van weduwen en weezen, de vervloeking en mede „Christenen”-tegenstanders, en de vurige rookwolken van brandende huizen en geruïneerde steden. Kan er een grootere hel zijn dan die welke thans op aarde is, geschapen door beweerde volgelingen van den Vorst des Vredes? Maar, evenals de duisternis dieper wordt juist vóór het opkomen van den dageraad, en kalmte den storm volgt, zoo laten ook wij blijven uitzien naar de tegenstelling te verwachten, en hopen dat die kalmte spoedig komen moge, met al de vreugden en reine zegeningen van een lang voorspeld Duizendjarig rijk.

*) Wijl de Amerikaansche post ons tegenwoordig zeer onregelmatig bereikt, en veel later komt dan in normale tijden, ontvingen wij het Kerstnummer pas voor enkele dagen, zoodat wij eerst nu in de gelegenheid zijn de Kerstgroet van het Eerste Presidentschap af te drukken. Hoewel reeds zoo jaat, hebben wij toch gemeend dezelve aan onze lezers niet terug te moeten houden, omdat het in heldere en duidelijke taal zoo veel te lezen geeft wat betrekking heeft op deze tijden, alsmede op den groei van het werk niettegenstaande de droeve tijdsomstandigheden. Ofschoon wij in groote hoofzaak alles hebben vertaald wat het stuk ons te lezen bood, hebben wij hier en daar enkele zinnen uitgelaten, in de eerste plaats om een en ander te bekorten, en ten tweede omdat die enkele zinnen somwijlen slechts een lokale strekking hadden, en derhalve voor onze Hollandsche lezers van minder betekenis, terwijl wij vertrouwen dat onze Amerikaansche intekenaren de oorspronkelijke „Tidings of Comfort and Joy” wel in „Deseret News” zullen hebben gelezen.

Kerstmis is een jaarlijksch voorwoord van dat deel van zegeningen, voort te komen in vervulling van de goddelijke beloften. Een regeering van gerechtigheid zal heerschappij hebben op de aarde, en het resultaat daarvan zal straks zijn Algemeene Vrede. Laten wij derhalve dit allen in acht nemen in den waren geest van de aangelegenheid. Waar wij medelijden hebben met de lijdenden, daar dienen wij niet onkundig te zijn van de zegeningen om ons heen, noch in gebreke blijven de gunsten te genieten die zich binnen ons bereik bevinden, geschonken door een milddadige Voorzienigheid, en vergaderd door werkzaamheid en zuinigheid. Zion is inderdaad gezegend. Rijke oogsten hebben de moeite der boeren en vruchtenkweekers beloond, niet alleen in deze westersche streken, maar over het algemeen door heel het land. De suiker-industrie alhier heeft een vlucht genomen welke dit artikel een der eerste plaatsen geeft in den rang der grootste producten van Utah. De suikerbietenverbouwer is aldus gezegend zoowel als de fabrikant; en de belegger ontvangt goede renten terug van zijn belegd kapitaal; heel de gemeenschap is rijker, en voorspoed wordt alom waargenomen, elke tak van nijverheid de vruchten oogstende van deze vermeerdering, zoodat overvloed heerscht, en armoede tot in nauwe banen is teruggebracht. De algemeene gezondheid alhier is goed. Het aantal sterfgevallen alhier is, vergeleken met dat in andere Staten, klein, terwijl daarentegen de geboortecijfers hooger zijn.

Enkele rampen zijn er geweest gedurende dit jaar, veroorzaakt door vlooden, ontstaan door het doorbreken van dammen en waterreservoirs; de gevolgen daarvan echter zijn slechts klein geweest, en de vereenigde persoonlijke pogingen en die der Kerk, hebben de rampspoedige slachtoffers in staat gesteld opnieuw te beginnen. Vluchtelingen van de Mexicaansche koloniën, verdreven door den oorlog in dat ongelukkige land, maken nieuwe tehuizen in Utah en omliggende plaatsen, en herstellen zich spoedig van de verliezen geleden, en de rampen hen overkomen. Vele zendelingen die werkzaam waren in de landen, thans in den doodelijken strijd betrokken, zijn in veiligheid naar hunne tehuizen in de bergen teruggekeerd, een aantal hunner den gewonen tijd van hunnen dienst eindigende in verschillende deelen van de Vereenigde Staten, welken zij in den vreemde niet hebben kunnen besteden. Allen komen naar huis zich verheugende in de openbaar-makingen van een beschermende Voorzienigheid, en in hunne wonderbaarlijke verlossing uit rampen en gevaar.

Zendingswerk in dit land, en in die welke niet daadwerkelijk betrokken zijn in den oorlog, wordt met nieuwen ijver en succes voortgezet. In groot aantal worden bekeerlingen gemaakt in alle deelen der Vereenigde Staten. en uitstekende rapporten komen van uit Australië, Nieuw-Zeeland, de Gezelschapseilanden, Samoa, Hawaii, en anderen van de Pacificilanden. Dit eveneens kan gezegd worden van uit

Groot Britannië, Ierland, Canada, Zweden, Denemarken, Noorwegen, Holland, Zwitserland, Zuid Afrika en Japan. Zelfs in de strijdvoerende natiën is belangstelling verwekt in het werk der laatste dagen, door de vervulling der profetieën aangaande dit conflict, geuit door den Ziener der negentiende eeuw.

Het werk van proselieten te maken is ten zeerste gebaat geworden door de Wereldtentoonstellingen aan de Pacific-kust. Honderdduizenden toeristen naar en van het westen, hebben Salt Lake City bezocht, en iets waars geleerd omtrent de zoo vaak ongunstig beoordeelde „Mormonen.” Het Informatiebureau, met zijn bekwaam corps van arbeiders, heeft kennis verspreid aangaande het evangelie der laatste dagen, wat van uit dit land gedragen wordt naar de „einden der aarde.” Menschen uit de hoogste klasse zoowel als van lagere rang, hebben verwonderd gestaan van datgene wat zij zelve hebben gezien en gehoord op de plek waarvan zij tot heden hadden geloofd dat het een put was van ongerechtigheid en onwetendheid, maar waar zij geleerd hebben van veel wat te bewonderen valt, en wat zij zelfs o zoo gaarne zouden wenschen in hunne tehuizen en in die van hunne buurtschap. Dit geeft een sterkere weerlegging van den laster van anti „mormoonsche”, agitators, en kansel- en platvorm-knoeiers, dan iets wat gezegd of geschreven kon worden in antwoord daarop, door onze voorstanders en verdedigers. Sommige der resultaten aldus verkregen, kunnen worden gezien uit redelijke en gunstig gestelde artikelen over het „Mormonisme” en de „Mormonen” in talrijke nieuwsbladen en tijdschriften.

Het volk van Utah heeft de gelegenheid gehad de tentoonstellingen op de Pacific-kust te bezoeken door verlaagde tarieven op de spoorwegen, en een groot aantal, waaronder vele kerkelijke ambtenaren, hebben zich deze gelegenheid ten nutte gemaakt, en genoten van de rijke daarstellingen van de producten der wereld op de groote Tentoonstellingen, en hebben terzelfder tijd een uitstekenden indruk gemaakt op andere reizigers, en op de inwoners van Californië, door hen ontmoet. De congressen gehouden te San Francisco, werden bijgewoond door vele afgevaardigden uit Utah, welke met merkbare eer en bijzondere onderscheiding waren ontvangen.

Het Eerste Presidentschap wijdt verder enkele zinnen aan de opsomming der verschillende corporatiën die aldaar vertegenwoordigd waren, waar in het bijzonder in uitkomt dat het Ogden Tabernakelkoor, dat eveneens een reis ondernam naar San Fransisco en daar enkele uitvoeringen gaf, groote onderscheiding werd bewezen.

Ook ons Salt Lake Tabernakelkoor, — zoo gaat het verslag verder, — alsmede het orgel, hebben samen een groot deel bijgedragen om het vooroordeel te verwijderen uit de gemoederen der bezoekers van alle deelen der wereld, en hunne harten geopend voor het ontvangen der waarheid aangaande ons geloof en onze zending. Zoo met onze

openbare gebouwen, ontwerpen en industrieën. De Kerkscholen en academies, met onze staats opvoedkundige instellingen zijn aanschouwd geworden met bewondering, en als een bewijs dat het volk van Utah bij den tijd is, en in sommige opzichten zelfs vóór andere, oudere gemeenschappen, met betrekking tot deze belangrijke zaken.

De herleving van de beweging voor „Home Products”, kortgeleden in werking gesteld, trekt de aandacht tot de kunst en bekwaamheid der Utah-werkers, en geeft blijk van het algemeen gebruik van deze vruchten van eigen bodem, en van de fabrikaten welke het resultaat zijn van onze eigene industrie, in plaats van zich te verlaten op hetgeen ingevoerd wordt, en het wegzenden van fondsen die tehuis noodig zijn.

De zaak der geheelonthouding onder plaatselijke stemming, waar de Heiligen der Laatste Dagen het grootste deel der bevolking vormen, heeft bewezen voor het publiek een groot voordeel te zijn, en geeft bewijs van het goede burgerschap, en maatschappelijke reinheid van het leven van de „Mormonen.”

Het gebouw van het kerkelijk kantoor van de Heiligen der Laatste Dagen nadert zijne voltooiing, en de prachtige granietbouw, alsmede de edele lijnen van het geheel, dwingen de bewondering af van al de beschouwers. Het oprichten van talrijke wijk-lokalen, ring-vergaderhuizen, gymnasiums, zalen voor publieke gemakkelijkheden, toevoegingen en verbeteringen tot andere Kerkelijke stichtingen, waaronder de bouw van een grooten Tempel in Alberta, Canada, doet den vooruitgang zien in het opbouwen van Zion, alsmede de behoefte van het trouw in acht nemen van de wet van tiende. Het onderhoud van Tempelen en Kerkscholen, de terugkeerkosten van talrijke zendelingen, de hulp verstrekt aan slachtoffers van vloed en andere rampen, de bijstand den armen verleend, met vele onkosten gemaakt, vormen een voortdurende uitvloeijing van de Kerkelijke bezittingen. Verwacht wordt dat de Tempel, op te richten te Laie, Hawaii, hoofdzakelijk gebouwd zal worden uit fondsen verkregen uit eigen middelen van daar. De bouw van dit Godshuis zal blijken een groote gave te zijn voor de Heiligen op de Pacific-eilanden, welke zich bij voorbaat alreeds daarin verheugen. Het werk der verordeningen in de vier Tempelen in gebruik, is een wonderbaarlijke heerlijkheid. Deze heilige stichtingen worden voortdurend in dienst gehouden voor de levenden en de dooden, en de Tempel te Salt-Lake-City in 't bijzonder, is steeds ten overvloed gevuld, terwijl een dubbelen plicht dagelijks wordt vereischt van de getrouwe werkers die daar zijn om tegemoet te komen aan de verlangens der menigten van naarstige toegewijden van uit alle deelen der Kerk.

De spoorwegen die dezen Staat doorsnijden, en dezelve verbinden met de omliggende streken, zijn van onberekenbare waarde voor het

publiek in 't algemeen, en voor de Heiligen der Laatste Dagen in het bijzonder. Onmogelijk zoude het alhaast zijn onze producten te verzenden naar markten die van verre zijn, en om te voorzien in transportgelegenheid voor de Tempelbezoekers, alsmede voor hen die de centra bezoeken der zakenwereld en die der opvoeding, was het niet door middel van onze spoorwegen.

De vooruitzichten der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn, omtrent dit Kerstfeest, ten zeerste schitterend en aanmoedigend. De wondervolle organisatie, opgericht door goddelijke macht en goddelijk gezag, in volmaakte orde en werkzame handeling! Zelden gebeurt het dan iemand van hare ambtenaren zich onbetrouwbaar betoont, het vertrouwen onwaardig, of onachtzaam in het volbrengen der verplichtingen. Er is een algemeene, hartelijke en aangename bereidwilligheid op te merken bij elken eisch en verlangen uitgesproken, naar zoodanig dankbaar en diepgevoeld werk van willige handen verlangd, als nergens anders kan worden gezien in andere kerkgenootschappen op aarde. In de quorums van het Heilig Priesterschap, en de bijbehorende organisaties, bestaat een eerezucht en voortdurende werkzaamheid, de hoogste lof waardig, en het eeuwig loon dat den ijverigen en geloovigen broederen en zusters wacht die hierin betrokken zijn.

Door heel de Kerk heen heerscht een geest van eenheid, toewijding en geloof. Het bezoek der leeraars aan de leden helpt ten zeerste mede in het verspreiden van blijden invloed, en in het bijleggen van twisten als die mochten verrijzen tusschen families of bureu. De tusschenkomst van hogere autoriteiten is slechts zeldzaam noodig gebleken. De instelling van huissamenkomsten is daarbij ten zeerste behulpzaam. Eén avond per week, of op zijn minst één per maand, om de huiselijke familie samen te doen vergaderen, tot wederzijdsche opbouwning enz., gehouden in geregelde orde, en onder den geest van godsdienst, heeft zich in die richting bewezen een succes te zijn, en kan hartelijk overal worden aanbevolen.

De verspreiding van Kerkliteratuur, en de uitgave van nieuwsbladen en tijdschriften, Kerkelijk en ander nieuws bevattende, en leerstellige artikelen voor oud en jong, zijn een belangrijke factor in de verkondiging van het evangelie van den Zaligmaker, de verjaring van wiens geboorte wij thans vieren. Een zeer bijzonder werk in dien geest is juist van de pers gekomen, uitgegeven door „Deseret News”, geschreven door Ouderling J. E. Talmage, van het quorum der Twaalven, namelijk het boek getiteld, „Jezus de Christus.” Zeer geschikt voor Kerstmiscirculatie, en op gezag der Kerk gepubliceerd, is het nauwkeurige lezing waard door de leden der Kerk en hare onderwijzers. Het verschilt van alle andere uitgaven de geschiedenis betreffende van den Verlosser der wereld, in doel en strekking van het onderwerp, en in

nauwkeurigheid der onderdeelen. Het werk kan beschouwd worden als een standaard van historische en godsdienstige bron van inlichting.

De laatste herdruk der Kerkgeschiedenis, uitgegeven door het „Historian Office” heeft haar zesde deel bereikt, en wordt tegen verminderden prijs verkocht, om het geheele stel te brengen onder het bereik der leden en genootschappen der kerk. De omvangrijke „Geschiedenis van de „Mormoonsche” Kerk”, door Ouderling B. H. Roberts, van de Eerste Zeven Presidenten der Zeventigers, en gepubliceerd in „The Americana” is tot op jongsten datum voltooid, en zal eveneens zes groote deelen vormen, wanneer in boekvorm uitgegeven. Het werk bevat datums, en geeft alle gewenschte onderdeelen in krachtigen stijl, zeer omvattend en waardevol voor verwijzing.

De vooruitgang der Kerk, in elk onderdeel, stemt ten zeerste tot dankbaarheid, en is een machtige reden tot verheuging bij deze gelegenheid. In spijt van des menschen onmenselijkheid jegens andere menschen, zoo verschrikkelijk tentoongespreid in den vreeselijken strijd tusschen de natiën thans oorlogvoerende, mogen wij redelijkerwijze kennis nemen der tegenwoordige oorzaak voor blijdschap en dankbaarheid, en zien door de wolken van den verschrikkelijken strijd, naar de zekere vervulling van de beloften van voortdurenden en blijvenden vrede in de naderende komst van onzen Heer en Koning. De strijd der volkeren is een van de teekenen van Zijne komst. Vergezeld door aardbevingen en hongersnooden, pestilentiën en orkanen, vulkanische uitbarstingen, vrees en benauwdheid, verwoesting van uit de lucht, den oceaen, te land en te zee, en de ontwikkeling van moderne methoden van duivelsche slachting, plundering en afschuwelijkheden; deze teekenen van de naderende crisis worden voortgebracht als een ander treffend teeken van de komst van het „einde”, door de tegenwoordige vervulling van Zijne vroegere profetie: „En dit evangelie des koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot eene getuigenis allen volkeren, en dan zal het einde komen.” (Matt. 24: 12.)

Het is de roeping en plicht en de zaak van de Heiligen der Laatste Dagen, deze zending voort te dragen, aan hen gegeven door Christus, en door openbaring, in deze de laatste dagen. Geene beëindiging der pogingen zoude er zijn, noch weerhouding van opoffering, nalatigheid omreden moeilijkheden. Kerstmis is eene herinnering aan de geboden van Christus. Terzelfder tijd is het eene fluistertng van engelen-regionen dat het werk dient gedaan te worden in den geest van: „Eere zij God in den hoogen, vrede op aarde, en in den menschen een welbehagen.” Met dit gevoelen eene eerste plaats innemende in onze harten, is het dat wij Kerstgroeten zenden aan onze broeders en zusters overal, met goede wenschen vergezeld tot alle volkeren door heel de wijde, wijde wereld, in de hoop en de verwachting en de verzekering, dat recht triumfeeren zal over onrechtvaardige macht, waarheid

de dwaling zal ten onder brengen, en licht de duisternis zal verdrijven, en Hij wiens recht het is te heerschen, komen zal in heerlijkheid en kracht, als de machtige God, de eeuwige Zaligmaker, de Vorst des Vredes

JOSEPH F. SMITH.

ANTON H. LUND.

CHARLES W. PENROSE.

EEN VREEMDLING HIER.

(SONNETTENKRANS).

door FRANK I. KOOYMAN.

(vervolg van blz. 52.)

12.

Waar de Volmaakte Liefde woont,
De Reddingskracht der eeuwicheden,
Die, door den mensch verguisd, gehoond,
Door 't hemelheir wordt aanbeden.

Hoe wordt haar edel werk beloond:
Wat werelden zijn in 't verleden
Met eer en heerlijkheid gekroond,
Waar zij haar heilstrijd heeft gestreden!

En immer wordt haar kracht getoond:
Op de ongetelde wereldbollen,
Die door 't oneindig luchtruim rollen,

Zal zij haar taak doen, altijd door,
Ze voerend tot den staat van gloor
Waar de Allerhoogste Wijsheid troont.

13.

Waar de Allerhoogste Wijsheid troont....
Geen aardsche tong vermag te malen
Den luister dien Gods schepping toont,
't Heelalruim zonder perk of palen.

Van God en 't glansoord waar Hij woont
Zijn Geest en Invloed alom stralen;
En 't aardkind, Heer der Aard gekroond,
Kan ook dien gloriekroon behalen.

Op! Op! mijn ziel! Uw hooplied ruisch!
Ontplooï geloof- en liefdewieken
Voor 't glorierijkste morgenkrieken:

De dageraad van 't eeuwig leven,
 In heil'ge sferen, hoogverheven,
 Bij Vader en bij Moeder thuis!

14.

Bij Vader en bij Moeder thuis!
 O denkbeeld, lieflijk, ziels-aanminnig,
 Het beurt mij op in 't aardsch gedruisch,
 't Ontroert en streeft mijn hart zoo innig;

Het sterkt en staalt voor leed en kruis,
 Voor levensstormen, fel en vinnig.
 't Leert mij den weg naar 't Ouderhuis
 Niet te verlaten, eigenzinnig.

Gezegende verzekering!
 Hoe soms mij 't wereldwee beklemme,
 De stille, zoete fluisterstemme

Leert mij betrouwen en berusten.
 'k Ben maar een gast op deze kusten....
 Mijn geest is hier een vreemdeling....

15.

Mijn geest is hier een vreemdeling,
 Eens woonde hij in reiner sferen.
 Welk een ontroering me beving.
 Toen Hooger Licht me dat kwam leeren.

Voordat hij zich met stof omhing,
 Om zóó het aardleed te braveeren.
 Was hij — was ik — in hemelkring,
 Waarnaar ik smacht terug te keeren!

Onzegbaar heerlijk Ouderhuis,
 Waar 'k sleet mijn vroegste kinderjaren,
 Nog onbekend met aardgevaaren;

Waar de Volmaakte Liefde woont,
 Waar de Allerhoogste Wijsheid troont,
 Bij Vader en bij Moeder thuis!

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

NAAR DE GERECHTIGHEID.

„Indien gij heilig waart, zoude ik tot u spreken over de heiligheid; maar daar gij niet heilig zijt, en gij op mij ziet als eenen leeraar, is het nuttig dat ik u de gevolgen der zonde leer. Ziet mijne ziel heeft eenen afschuw van zonde, en mijn hart verheugt zich in de gerechtigheid; ik zal den heiligen naam van mijnen God prijzen.”

Wij bezigen weer enkele woorden geciteerd uit het Boek van Mormon, en wederom is het Jakob, de broeder van Nephi, die ze uit. Nog steeds is hij bezig zijne broederen te vermanen om hunne voeten te zetten op den rechten weg die naar het geluk voert, op den weg, aan het eind waarvan, — zooals wij zagen in het vorige nummer, — de Heer zelf staat als toortsdrager, waar hij namelijk geen dienstknecht gebruikt.

„Indien gij heilig waart,” — zoo hooren wij Jakob zeggen, „zoude ik tot u spreken over heiligheid.” Hoe namelijk die heiligheid vermeerderd en vergroot kon worden, Welke verschillende dingen er dienden gedaan om de zaligheid die het gevolg is van eenen reinen levenswandel, te vergrooten, en in de praktijk des levens meer dienstbaar te maken voor het geluk dat die heiligheid biedt. Jakob zou alsdan zijne broederen hebben onderwezen in de verschillende plichten die ook daar toch nog op hunne schouders zouden rusten. Het doel namelijk van het leven is niet heiligheid, maar heiligheid is slechts de weg om het doel des levens te kunnen bereiken. Gesteld bijvoorbeeld dat iemand volkomen zondeloos zou zijn geworden, d. w. z. dat hij of zij volmaakt zoude hebben geleefd in overeenstemming met de geboden des Heeren in het verleden. Dan wil dat op zich zelf niet zeggen dat het geluk door den betrokken persoon gesmaakt, niet meer voor uitbreiding en vergrooting vatbaar zou wezen. Neen, juist het tegenovergestelde. Met andere woorden, als iemand zoo ver zou zijn gekomen dat hij alles zou hebben onderhouden wat hem bevolen was geworden, en wat in overeenstemming zoude zijn met de voorschriften van de geopenbaarde aspecten van het evangelie. dan zou het onmiddellijk liggen op den weg des Heeren om te zorgen dat die betrokken persoon meerdere en grootere dingen gewaar zou worden, opdat die hem voor de toekomst zouden kunnen dienen als de bakenen des wegs dien hij voortaan zou hebben te bewandelen, al zou dan ook blijken dat die bakens zich in dezelfde lijn van het verleden gingen voortzetten.

Wij hebben namelijk reeds herhaalde malen voorheen uiteengezet dat het woord zaligheid, en het begrip daaraan verbonden, slechts

een betrekkelijk begrip is, namelijk steeds weer, en steeds verder voor uitbreiding vatbaar, Evenwel, — „indien gij heilig waart, zoo zoude ik tot u spreken over heiligheid,” — zegt Jakob. De broeders van hem waren echter niet heilig. Hadden niet dat gevoel en die begeerte waarvan hij in het volgend vers getuigenis geeft dat hij zelve bezat. Zij zagen op hem als op eenen leeraar. Met andere woorden: zij verwachtten van hem dat hij tot hen spreken zou zooals de omstandigheden zulks geboden. Waren zij nu heilig geweest, hadden ze in beginsel 's Heeren wetten willen eerbiedigen en gehoorzamen, dan zou de stem van hunnen leeraar Jakob, anders geklonken hebben. Hij zou hen alsdan hebben aangemoedigd, hen gezegd dat zij zich bevonden op den rechten weg, hen hebben vermaand te trachten van dien rechten weg niet af te dwalen, maar daarin, steeds tot verdere voltooiing, voort te gaan. Waar ze echter niet heilig waren was het noodig dat Jakob hen de gevolgen der zonde onderwees. Hen er op aandachtig maakte dat elke zonde, elk overtreden, noodwendig door straf wordt gevolgd. Heel de leeringen vervat in de hoofdstukken waarin Jakob spreekt tot zijne broederen, in het voortzetten van de vermaningen van Nephi en zijnen vader Lehi, hebben dit onderwerp tot grondslag. De gevolgen der zonde zijn de dood. Van af het begin af aan dat de zonde deze wereld is binnengebracht, is dat altijd reeds zoo geweest, en steeds heeft de Heer door middel van zijne dienstknechten daarop gewezen. Dat was het onderwerp van al de vermaningen van de oude Bijbelheiligen, van al de heiligen uit het Boek van Mormon, alsmede van hen die in de Paarl van Groote Waarde worden ter sprake gebracht, dat namelijk de bezoldiging der zonde, — om met een hunner te spreken, — de dood is. Terwijl het tegenovergestelde, het leven in overeenstemming met de geboden van den Heer, het leven beteekent tot in alle eeuwigheid, Nooit of nimmer is de Heer moede geworden dit bekend te doen maken aan zijne kinderen op de wereld. En daarin ligt juist het bewijs van Zijne groote liefde jegens de schepselen. Hij heeft hen niet onkundig gelaten. En al is het ook dat het volle licht van het evangelie niet altijd heeft geschinen, al was dat trouwens ook weer door den wil van den mensch het geval, — toch steeds heeft de Heer slechts van zijne kinderen verantwoording gevraagd van datgene wat zij hebben geweten, en slechts daarvoor hen ter rechterstoel geroepen. Hoe meer nu de mensch gewillig is acht te slaan op het licht van zijnerwegen tot de wereld gekomen, hoe grooter dat licht kan worden. De kroon van alles heeft de Heer den Zoon gegeven, als de volle openbaring van Hem, om daardoor den weg des levens voor elkeen duidelijk voor oogen te stellen, steeds weer waarschuwende dat het volgen van het tegenovergestelde levenspad, de dood ten slotte beteekent.

Jakob zegt dat zijne ziel een afschuw van de zonde heeft. Gelukkige

ziel! Wel is hij zich bewust geweest van hetgeen daar door hem werd uitgesproken, en al kan dat niet gezegd worden van elkeen van de dienstknechten des Heeren die in vroeger en later tijd de vertolkers van Zijnen wil tot de wereld zijn geweest, hier treft ons het eenvoudige wat er ligt in die woorden. Wel verre er van daan om zich te verhoogvaardigen, en te denken dat hij, schoon hij steeds de geboden van God had lief gehad, zich boven zijne broeders verheven zou wanen, toch belijdt hij, met eenvoudige en kinderlijke oprechtheid, dat hij zich steeds heeft verheugd in de gerechtigheid. Voorts belooft hij dat hij — Jakob, — den heiligen naam van zijnen God zoude prijzen en grootmaken.

Met zoodanige voornemens beziel had hij wel het recht zijne broeders te wijzen op hunne verplichtingen eveneens, en tevens legde hij bewijs af van zijne volle waardigheid om een „leeraar” te zijn onder hen die behoorden tot zijne stam, en allicht ouder en schijnbaar meer ervaren waren dan hij.

Een afschuw van de zonde te hebben beteekent de wegen des levens te zoeken, en zijn leven in te richten overeenkomstig de eischen daarvan. Wij zeiden zoo straks dat hij gelukkig te prijzen was die zoo kon spreken, en wel was dat een waar woord. Zijn wij eveneens zoo gelukkig te prijzen. Hebben ook wij een afschuw van de zonde, en leven ook wij, zooals het betamelijk is met de geboden des Heeren? Of is het evangelie voor ons slechts een kleed dat des Zondagsmorgens wordt aangetrokken en des avonds weer afgelegd. Is dat laatste zoo, dan is dat kleed van geene waarde, en zouden we evengoed ook des Zondags ons alledaagsche pakje kunnen blijven dragen, aangezien de Heer ons in onze werken dan niet zal erkennen.

Geen toon van hoogmoed weerklinkt er in de woorden van Jakob, maar het feit dat hij zich te uiten durft, als zijnde iemand die de gerechtigheid liefst heeft, behoort ons juist daardoor om zijnen eenvoud te treffen, waar het, wars van alle gedoe om de eer des menschen, gesproken wordt in alle trouw en oprechtheid des harten, en ook daarom in het eene begeerlijke uitspraak des gemoeds, die wij ons dienden te eigenen, allen die zoekende zijn de wegen des Heeren te bewandelen.

Zooals Jakob een leeraar was onder zijne broederen, zoo ook zijn wij allen leeraars onder de menschen in wier midden wij leven, om hen namelijk het licht te laten zien dat ons heeft omschenen, en waardoor wij wezens zijn geworden, schuldig en zondig zoowel als de rest, maar toch met eene begeerte beziel, stap voor stap voorwaarts te gaan en onze heilige verplichtingen, als menschen geschapen om eenmaal Goden te worden, en voor eeuwig gelukkig te zijn, — na te komen. Beseffen wij ten volle steeds dat zulks de roeping is van Heiligen der Laatste Dagen. Beseffen wij steeds ten volle dat zulks

een der voornaamste onderdeelen is waarvoor de Heer in dezen tijd het volle licht van het evangelie heeft laten schijnen, niet opdat het door ons onder eenen korenmaat zoude worden gezet, maar daarentegen op eenen kandelaar geplaatst, opdat het iedereen belichten en beschijnen zou die zich in het huis bevinden mocht. Betrachten wij zoo het Mormonisme, dan zal dat blijken de toekomst te zijn, de leiddraad en het einddoel van alle geluk ooit te bereiken voor hen die, hoewel thans nog stervelingen, geschapen zijn om, na den dood te hebben overwonnen, voor eeuwig te leven, en zich te verblijden, zich te koesteren in het licht der zonne van gerechtigheid, waarvan de stralen om ons heen zijn, en jegens wat wij in eene positie zijn geplaatst, die stralen op te vangen en te grijpen, en ze dienstbaar te maken aan den voortgang van ons toekomstig leven.

WEES NIET VERVAARD.

Wees niet vervaardt, gij kleine stoet!
 Hoe luid des vijands overmoed
 Zijn zegelied doe klinken;
 Hij rekend' op uw ondergang,
 Maar voedt dien ijd'len waan niet lang:
 Laat gij den moed niet zinken!

Ons heeft de Godsstem vergewist,
 Dat aller boozen macht en list
 Niet ons, maar hen zal krenken.
 Hun roem verkeert in hoon en spot;
 God is met ons en wij met God —
 Hij zal de zeeg' ons schenken.

EEN HEILIGDOM VAN 'T HART.

Er is een heiligdom van 't hart.

Ontziet het, stervelingen!
 Daar woont geweten en gevoel,
 Bewustheid van een hooger doel
 En drang naar beter dingen.

Daar zetelt zekerheid van God
 En onverderf'lijk leven,
 Daar plichtbesef, erkentenis
 Van al wat goed en godd'lijk is
 En waar geluk kan geven.

De lamp, die daar voor 't outer hangt,
 Is door God zelf t'ontsteken,
 O laat die reine vlam met rust!
 Want, waar haar licht is uitgebluscht,
 Gaat alle licht ontbreken.

PLAATSVERVANGENDE DIENST VAN DE LEVENDEN
VOOR DE DOODEN.

Vertaald uit „THE HOUSE OF THE LORD”

door

DR. JAMES E. TALMAGE.

Met betrekking tot de verordeningen van het evangelie, noodig voor elkeen om te verrichten, verrijst de vraag hoe het mogelijk is voor de afgestorvenen om in overeenstemming te geraken met de termen van het evangelie, en voor hen om in den geest te doen wat zij na hebben gelaten in het vleesch te volbrengen. De beoefening van geloof, en de tentoonspreiding van bekeering, door ontlichaamde geesten, moge geen groote moeilijkheid opleveren voor het menschelijk begrip, maar dat de dooden de verordeningen van het evangelie hebben te gehoorzamen waar de waterdoop vereischt wordt, en de doop van den Geest, door het opleggen der handen van bemachtigde personen, schijnt velen evenzoo onmogelijk als de nieuwe geboorte dit deed aan Nicodemus. Hij luisterde met verbazing naar de woorden van den Zaligmaker: „Tenzij iemand wederom geboren is hij kan het koninkrijk Gods niet zien;” en vroeg: „Hoe kan iemand, nu oud zijnde, opnieuw geboren worden?” Ten laatste werd hem onderricht dat de nieuwe geboorte waarnaar verwezen werd, de doop was door water en de doop door den Geest. Met dezelfde beslistheid kan nu worden gevraagd: Hoe kan iemand gedoopt worden wanneer hij reeds gestorven is? Kan hij ten tweede male in zijn lichaam ingaan en ondergedompeld worden door menschelijke tusschenkomst? Het antwoord is dat de noodzakelijke verordeningen voor de dooden kunnen worden volbracht door hunne levende vertegenwoordigers, het sterfelijk voorwerp handelende als een plaatsvervanger voor de gestorvene. Aldus, even als iemand voor zijn eigen persoon gedoopt kan worden, kan hij als plaatsvervanger gedoopt worden voor en ten behoeve van, de dooden.

De waarde van plaatsvervangenden dienst, waarbij zeker iemand handelt ten behoeve van een ander, wordt algemeen erkend als een element van menschelijke instellingen; en dat zoodanigen dienst welgevallig kan zijn in de oogen van God, wordt bewezen door het geschrevene woord. Oude en nieuwere schriftuur, het verslag van andere dan gewijde geschiedenis, de overleveringen van stammen en volkeren, de plechtigheden der bloedige offerande, en zelfs de gruwelijkheden van heidensche afgoderij, die het karakter van offerbrengen dragen, doen het hoofdzakelijk begrip aan de hand van plaatsvervangende-verzoening. De zondebok (Lev. 16:20-22) en het altaar-slachtoffer (Lev. 4.) in de Mozaische bedeeeling, wanneer geofferd door ingesteld gezag, en vergezeld van ware belijdenis en bekeering, werden door den Heer aanvaard als offeranden ter delging van de zonden van het volk.

De meest beteekenisvolle offerande van alle, het grootste werk ooit gewrocht onder het menschdom, de leidende gebeurtenis in de menschelijke historie, het volmaakste succes, wat terzelfder tijd was de meest heerlijke voltooiing, en het grootst gezegende begin, is de Verzoening van Christus; en dit was in de allervoornaamste plaats eene plaatsvervangende offerande. Niemand die gelooft dat Jezus voor de menschen stierf, kan de waarde betwijfelen en de voldoening, van plaatsvervangende bediening. Hij gaf Zijn leven als een voor-verordineerd slachtoffer, vrijwillig aangeboden, en verplicht aanvaard als eene voldoening voor een gebroken wet, en het middel waardoor de zaligheid mogelijk was gemaakt voor het menschdom. Dat zijn dood letterlijk was aanvaard als een offer ten behoeve van het menschelijk geslacht, is duidelijk aangetoond in de woorden van den verrezen Christus, gegeven door openbaring van dezen nieuweren tijd:

„Want ziet, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden indien zij zich zouden bekeeren; doch indien zij zich niet zouden bekeeren, zoo moeten zij lijden evenals Ik. Welk lijden veroorzaakte dat Ik, zelf God, de grootste van allen, sidderde van pijn, en uit elke porie bloedde, en zoowel lichamelijke als geestelijk leed: en wenschte dat Ik de bittere kelk niet behoefde te drinken en terug mocht deinzen. Niettemin, glorie zij den Vader; Ik dronk, en voleindigde Mijne voorbereidingen voor de kinderen der menschen.” (Leer en Verb. 19: 16-19.)

Het plaatsvervangend gevolg van de verzoening van Christus is tweevoudig; zij heeft een algemeene redding gewrocht van alle menschen, van den sterfelijken dood tengevolge van de overtreding van Adam; en heeft voorzien in een middel tot genoegdoening voor persoonlijke zonde, waardoor de zondaar de zaligheid kan verkrijgen door gehoorzaamheid. Het is door Zijn sterfelijk leven en opofferenden dood ten behoeve van anderen — en deze anderen, allen die geleefd hebben of nog zullen leven, — dat Jezus de Christus Zijnen titel verdiende, namelijk Zaligmaker en Verlosser van het menschdom. En evenals Hij door Zijne pogingen, opoffering, en lijden, voor de menschen deed wat zij nimmer voor zichzelf konden volbrengen, en zoo inderdaad de ware eene en eenige Zaligmaker en Verlosser werd van het geslacht, zoo kan een ieder van ons, door den weg te openen voor onze afgestorvenen, waardoor zij gebracht kunnen worden binnen de zaligmakende wetten van het evangelie, — in geringe mate een zaligmaker worden voor hen die anders in duisternis zouden moeten worden gelaten.

Bij elk voorbeeld van plaatsvervangenden dienst, is het een onvermijdelijke voorwaarde dat het plaatsvervangend offer waardig dient te zijn en aanneembaar; en het is natuurlijk noodzakelijk dat hij zelf de wetten en verordeningen van het evangelie moet hebben gehoorzaamd, alvorens hij handelen kan ten behoeve van anderen. Verder moeten

de bedieningen van den levenden vertegenwoordiger in overeenstemming zijn met de goddelijke verordeningen, en in geen enkel opzicht alleen een menschelijke aanmatiging. De welgevallige offeranden van aloud Israël waren zoodanige als bepaald waren uitgebeeld, en in alle kleinigheden omschreven; en de plechtigheden, de offerande vergezellende, konden alleen worden geheiligd door gezaghebbende priesters. Het allervoornaamste offer, opgesloten in den verzoenenden dood van Christus, was even zoo waar en zeker van te voren vastgesteld als voor-verordineerd. Door de lange eeuwen, de komst van het Christus-tijdperk voorafgaande, voorspelden profeten de geboorte, het leven, en den dood van onzen Heer, zooals alreeds in al die dingen was voorzien; en deze profetieën werden door Jezus zelve bevestigd. Beschouw, met betrekking daartoe, eveneens de getuigenissen van de apostelen. Petrus beeldt Christus in het bijzonder uit als „een onbestraffelijk en onbevlekt Lam, dewelke wel voorgekend is geweest voor de grondlegging der wereld.” (1 Petr. 1:19-20.) De benaming „Lam” beeldt een ter dood gebracht slachtoffer uit. Paulus, schrijvende aan de Romeinen, beschrijft onzen Heer als „Welken God voorgesteld heeft tot eene verzoening, door het geloof in Zijn bloed, tot eene betooning van Zijne rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden die te voren geschied zijn.” (Rom. 3:25.)

De Heiligen der Laatste Dagen betuigen dat hun plaatsvervangend werk ten behoeve van de dooden, van hen verlangd is door de roepstem van God door directe openbaring; en dat het de plicht wordt en het voorrecht van elke persoonlijkheid die het evangelie aanneemt, en een lid van de Kerk wordt, om te werken voor de zaligheid van zijne afgestorvenen. Van hem wordt verwacht en verlangd, door de verplichtingen en de verantwoordelijkheid die hij heeft aanvaard als een lid van de Kerk van Jezus Christus, zoodanig te leven dat hij een waardig vertegenwoordiger kan zijn van zijne afgestorvene voorzaten, in heilige verordening, en rein van leven zijnde, opdat hij zijn recht niet zou verbeuren om de heilige verplichtingen te aanvaarden van des Heeren huis, waar alleen hij in die bevoorrechte hoedanigheid werkzaam op mag treden.

Laat niet worden gedacht dat deze leerstelling van plaatsvervangend werk voor de dooden, in de verste verte veronderstelt dat de bediening van verordeningen ten behoeve van de afgestorven geesten in eenig opzicht dwang uitoeft op de rechten en de keuze van den vrijen wil van hunnen — der afgestorvenen — vrijen wil. Zij zijn vrij om de bedieningen ten hunnen behoeve verricht, te aanvaarden of te verwerpen; en zoo ook zullen zij aanvaarden of wel verwerpen in overeenstemming met hun bekeerden of wel onbekeerden staat, even als zulks het geval is bij stervelingen tot wien het evangelie komt. Door den doop geautoriseerd bediend aan een levend mensch, ten behoeve

van een gestorven voorzaat, zal die geest geen onmiddellijk voordeel, noch eenig profijt daarvan hebben, als hij geen geloof heeft verkregen in den Heer Jezus Christus, of wanneer hij nog steeds in onbekeerden toestand verkeert. Even als Christus de zaligheid allen aanbood, ofschoon slechts weinigen dezelve aanvaarden in het vleesch, zoo ook kunnen de tempelverordeningen bediend worden voor menigeen in de regionen van de afgestorvenen, die nog niet bereid zijn de voordeelen daarvan zich toe te eigenen.

Bewezen is het daardoor dat het werk ten behoeve van de dooden, twee-voudig is; datgene wat op aarde wordt volbracht, zou onvoltooid mogen worden geheeten en ijdel, was het niet omreden de bijlage daarvan en het corresponderende deel aan de andere zijde van het gordijn. Zendingswerk wordt daar gedaan — werk, vergeleken waarmede de evangelisatie-arbeid op aarde slechts een geringe onderneming mag worden genoemd. Daar zijn predikers en leeraars, bedienaars, aangedaan met het Heilig Priesterschap, allen betrokken in de verklaring en verkondiging van de blijde tijdingen van het evangelie tot de geesten die het licht nog niet hebben gevonden. Zooals alreeds is aangetoond, was dit groote werk onder de dooden ingeleid door Jezus de Christus, gedurende de korte periode van Zijne ontvleesching. De zaligmakende bediening, alzoo begonnen, werd aan anderen overgelaten die op de juiste wijze dienaangaande opdracht hadden ontvangen, evenals het werk der prediking van het evangelie en de bediening daarvan, onder de levenden opgedragen was aan de apostelen in de Kerk van ouds.

(Wordt vervolgd.)

INHOUD:

„Tijdingen van troost en vreugde” Blz. 53 Een vreemdeling hier . . . „ 59 Naar de Gerechtigheid . . „ 61 Wees niet vervaard . . . „ 64	}	Een heiligdom van 't hart Blz. 64 Plaatsvervangenden dienst van de levenden voor de dooden „ 65
--	---	--

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B
 Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50.
 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.